

1

Even voorstellen: Joe Prop

Heb je je al eens afgevraagd hoe het zou zijn als je een miljoen bezat?

Of een miljard?

Of een biljoen?

Of een biljard?

Dit is Joe Prop.

Joe *hoefde* zich helemaal niet af te vragen hoe het zou zijn om heel, héél veel geld te hebben. Hij was nog maar twaalf, maar hij was ronduit belachelijk rijk.

Joe had alles wat hij ooit zou willen hebben.

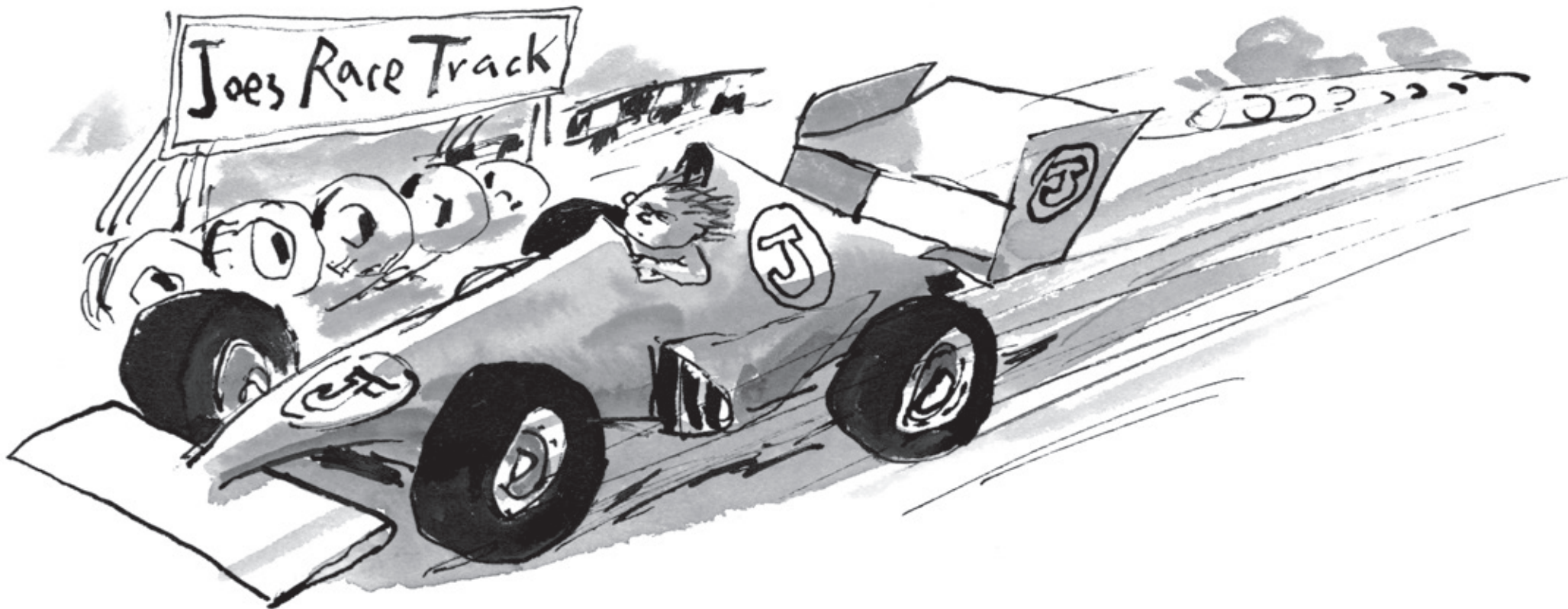
- Grote plasma-, breedbeeld-, high definition flatscreen-televisie in elke kamer ✓
- 500 paar Nikesportschoenen ✓
- Grand Prix-racecircuit in de achtertuin ✓
- Robothond uit Japan ✓
- Golfwagentje met de nummerplaat PROPJE 2 om mee rond het terrein om het huis te rijden ✓
- Waterglijbaan die zijn slaapkamer verbond met een Olympisch zwembad ✓
- Elk computerspelletje ter wereld ✓
- 3D IMAX-bioscoop in de kelder ✓

- Een krokodil ✓
- Persoonlijke masseuse 24/7 ✓
- Ondergronds bowlingcentrum met 10 banen ✓
- Snookertafel ✓
- Popcornautomaat ✓
- Skatepark ✓
- Nog een krokodil ✓
- 120.000 euro zakgeld per week ✓
- Achtbaan in de achtertuin ✓
- Professionele opnamestudio op zolder ✓
- Privévoetbaltraining van het nationale Engelse voetbalteam ✓
- Een levende haai in een aquarium ✓

Kortom, Joe was een vreselijk verwend kind. Hij zat op een bespottelijk chique school. Telkens als hij op vakantie ging, werd hij met een privévliegtuig naar zijn bestemming gevlogen. Hij had Disney World zelfs eens een dag laten sluiten om nergens aan te hoeven schuiven.

Hier zie je Joe. Hij rijdt met zijn eigen formule 1-racewagen op zijn eigen privécircuit.

Sommige erg rijke kinderen hebben miniatuurautootjes die speciaal voor hen gebouwd werden. Joe niet. Hij moest zijn formule 1-wagen *groter* laten maken. Hij was nogal dik, zie je. Wat jij vast ook wel zou zijn als je alle chocolade van de wereld kon kopen.

Het zal je wel opgevallen zijn dat Joe helemaal in zijn eentje op het plaatje staat. Eigenlijk is helemaal alleen racen op een circuit niet echt leuk. Zelfs niet als je een ziljoen bezit. Je hebt gewoon iemand nodig tegen wie je echt kunt racen. Het probleem was dat Joe geen vrienden had. Geen enkele.

• Vrienden **X**

Een formule 1-wagen besturen en tegelijk het wikkeltje van een grote Marsreep halen kun je maar beter niet proberen te doen. Maar het was al enkele tellen geleden dat Joe nog iets gegeten had en hij had trek. Toen hij de S-bocht ging nemen, scheurde hij het wikkeltje er met zijn tanden af en beet hij een stuk van de heerlijke, met chocolade overgoten reep noga en karamel. Daardoor had hij maar één hand om zijn wagen te besturen en toen de wielen de boord van de bocht raakten, verloor hij de controle over het stuur.

De formule 1-wagen, die een paar miljoen gekost had, vloog uit de bocht, draaide rond en knalde tegen een boom.

K K K K K R R R
R R R R R R R R R R R R R R R R
RR!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

De boom was niet beschadigd. Maar de wagen was total loss.

Joe wurmde zich moeizaam uit de cockpit. Gelukkig was hij niet gewond. Maar hij voelde zich wel wat duizelig en wankelde naar huis.

‘Ik heb de wagen in de prak gereden, pap,’ zei hij toen hij in de paleisachtige woonkamer kwam.

Meneer Prop was klein en dik, net als zijn zoon. Hij had wel overal meer haar. Behalve op zijn hoofd, dat was kaal en glanzend. Hij zat op een sofa van krokodillenhuid waar wel honderd mannen op konden zitten en keek niet op van zijn krant.

‘Geen probleem, Joe,’ zei hij. ‘Ik koop je wel een nieuwe.’ Joe liet zich naast zijn vader op de sofa vallen.

‘Voor ik het vergeet, gelukkige verjaardag, Joe.’ Zonder zijn ogen van het meisje op de roddelpagina af te wenden gaf meneer Prop zijn zoon een envelop.

Joe opende die gretig. Hoeveel geld zou er deze keer in zitten? De kaart met *Gelukkige 12de verjaardag, jongen* gooide hij achteloos op de sofa en hij greep naar de cheque.

Hij kon zijn teleurstelling amper verbergen. ‘Een miljoen?’ zei hij schamper. ‘Is dat alles?’

‘Wat bedoel je, jongen?’ Meneer Prop legde even zijn krant neer.

‘Vorig jaar gaf je me al een miljoen,’ jammerde Joe. ‘Toen ik elf jaar werd. Nu word ik twaalf en zou ik toch wel wat meer mogen krijgen?’

Meneer Prop stak een hand in de binnenzak van zijn glanzende grijze designerpak en haalde zijn chequeboekje tevoorschijn. Het was een afgrijselijk pak en het was afgrijselijk duur. ‘Het spijt me, jongen,’ zei hij. ‘We zullen er twee miljoen van maken.’

Nu moet je weten dat meneer Prop niet altijd zo rijk geweest was.

Niet zo heel lang geleden hadden de Props een erg eenvoudig leven geleid. Van toen hij zestien was, werkte meneer Prop aan de rand van de stad in een grote fabriek, waar toilettrollen gemaakt werden. Hij moest daar hééééél saai werk doen. Hij moest toiletpapier op kartonnen cilindertjes rollen.

Rol na rol.

Dag na dag.

Jaar na jaar.

Decennium na decennium.

Dat deed hij telkens opnieuw en hij dacht dat hij nooit wat anders zou gaan doen. Hij stond de hele dag aan de lopende band, samen met honderden andere werklui die zich rot verveelden omdat ze urenlang hetzelfde afstompende werk moesten doen. Telkens als er papier op een kartonnen cilindertje gerold was, moest hij weer helemaal opnieuw beginnen. En elke volgende rol zag er net hetzelfde uit als de vorige.

Omdat de Props zo arm waren, maakte meneer Prop voor zijn zoon verjaardags- en kerstcadeautjes van kartonnen cilindertjes. Hij had immers nooit genoeg geld om nieuw speelgoed te kopen. Daarom maakte hij bijvoorbeeld een racewagen van lege toilettrolletjes of een fort van lege toilettrolletjes met tientallen soldaten van lege toilettrolletjes. Het meeste van dat speelgoed raakte stuk en belandde in de vuilnisbak. Maar Joe wist toch een zielige, van een leeg toilettrolletje gemaakte ruimteraket te redden, al begreep hij zelf niet goed waarom hij dat deed.

Het enige goede aan het werk in de fabriek was dat meneer Prop heel veel tijd had om te dagdromen. En op zekere dag bedacht hij iets wat een heel ander licht zou werpen op toiletpapier.

Waarom zou ik niet proberen om een toiletrol uit te vinden die aan de ene kant vochtig en aan de andere kant droog is? dacht hij terwijl hij papier rolde op zijn duizendste cilindertje van die dag.

Hij verklapte zijn idee aan niemand, maar sloot zich urenlang op in het toilet van hun flatje om daar aan zijn tweezijdige toiletpapier te werken.

Toen meneer Prop uiteindelijk met zijn Bipsfris op de markt kwam, sloeg het nieuwe toiletpapier in als een bom. Elke dag verkocht hij over de hele wereld wel een miljard rollen. En elke keer als er een rol verkocht werd, verdiende hij tien cent. En al die centjes samen vormden een gigantische hoop geld, zoals je hier kunt zien:

10 cent × 1.000.000.000 rollen × 365 dagen per jaar = verschrikkelijk veel poen.

Joe Prop was nog maar acht jaar toen zijn vader Bipsfris begon te verkopen en van de ene dag op de andere werd zijn leven volkomen overhoopgehaald.

Om te beginnen gingen Joe's ouders uit elkaar. Het kwam uit dat zijn moeder al jarenlang een liefdesrelatie had met zijn padvindster, Alan. Om te scheiden nam ze genoeg met tien miljard en Alan ging voortaan met een gigantisch jacht varen in plaats van met een kano. Nu waren Carol en Alan naar het scheen langs de kust van Dubai

aan het zeilen en gaten ze elke ochtend zeer dure champagne over hun cornflakes. Meneer Prop kwam de scheiding snel te boven en hij begon uit te gaan met een eindeloze reeks meisjes uit mannenbladen.

Weldra verhuisden vader en zoon van hun miezerige flatje naar een enorm landhuis. Meneer Prop noemde dat het Bipsfris Kasteel.

Het huis was zo groot dat je het vanuit de ruimte kon zien. Het duurde vijf minuten om de oprijlaan op te rijden. Langs de grindstrook, die zowat een kilometer lang was, waren nieuwe boompjes geplant.

Het huis had zeven keukens, twaalf woonkamers, zeventien slaapkamers en negentachtig badkamers. En achter elke badkamer was er nog een kleinere badkamer. En achter sommige van die kleine badkamers was er een nog kleinere badkamer.

Vader en zoon Prop woonden daar nu al een paar jaar en Joe had nog maar een vierde van het huis verkend. Op het eindeloze domein eromheen lagen tennisvelden, een meer om met bootjes op te varen, een landingsplaats voor een helikopter en zelfs een skischans met bergen namaak-sneeuw. Alle kranen, deurklinken en zelfs de toiletbrillen waren van massief goud en de tapijten van nertsbont.

Joe en zijn vader dronken vruchtensap uit onbetaalbare antieke bekers. Ze hadden een tijdlang een butler gehad, Otis, een orang-oetan, maar die hadden ze moeten ontslaan.

‘Krijg ik ook een écht cadeau, pap?’ vroeg Joe en hij stopte de cheque in zijn broekzak. ‘Ik bedoel, ik heb al hopen geld.’

‘Zeg maar wat je zou willen, jongen,’ zei meneer Prop. ‘Ik stuur wel een van mijn assistenten om het te gaan kopen. Een zonnebril van puur goud? Ik heb er zo eentje. Je kunt er wel niet door kijken, maar hij kost erg veel.’

Joe geeuwde.

‘Je eigen speedboot?’ probeerde meneer Prop.

Joe draaide met zijn ogen. ‘Je weet toch dat ik er al twee heb.’

‘Het spijt me, jongen. Misschien voor een kwart miljoen boekenbonnen?’

‘Saai! Saai! Saai!’ Joe stampte op de vloer van ontgoocheling. Het was duidelijk dat hij met een serieus probleem zat.

Meneer Prop keek ongelukkig voor zich uit. Hij had geen idee wat hij in vredesnaam nog zou kunnen kopen voor zijn zoon. ‘Wat zou je dan willen, jongen?’

Ineens wist Joe het. Hij zag zichzelf helemaal in zijn eentje racen tegen zichzelf op zijn circuit. ‘Wel ... eigenlijk is er iets wat ik echt graag zou hebben,’ zei hij aarzelend.

‘Zeg het maar, jongen,’ zei meneer Prop.

‘Een vriend.’